

Nezadovoljna ribica.

Riba mala je želela,
Da bi k pticam v zrak zletela,
Da bi gledala z višave
Mesta, gore in dobrave;
Da bi plavala po zraki
V druge kraje, kot oblaki.
Kdo bi bival vedno neki,
Pravi riba, v temni reki:
Zunaj zlato solnce sije,
Zunaj cvetje bujno klije,
Zunaj žvrgolijo ptice,
In so druge veselice.
Ribe druge jo učijo,
Pogovarjajo, svarijo:
Ribica, previdna bodi
In iz reke ven ne hodi.
Naj je svet vabljev, mikaven,
Pa je i nevaren zraven.
Kjer do zdaj si dom imela,
Najbolj varno boš živela.
Ne poskušaj ven iz struge
In ne želi v kraje druge.
Naj so ščuke tu in somi,
Druzih stisk ni v našem domi;

A tja ven se ne prikaži,
Zunaj, tam te vse sovraži.
To ji družba je velela,
Riba slušati ni htela,
Več doma ostati neče,
Iz vode se kvišku meče,
Dokler ribič je ne vjame
In s seboj domov ne vzame.
Nese jo po jasnem zraki,
Pa ni lepo kakor v mlaki;
Žarko solnce nanjo sveti,
Ribici pa je umreti;
Sladko ptice peti čuje,
Ona joče, izdihuje;
Nese jo čez polje, gore,
Riba sopsti več ne more;
Nese jo po beli cesti,
In proda siroto v mestí.
In ko solnce se nagiba,
Tožno umrè na ognju riba . . .

Taka je z ljudmi na sveti,
Ki ne hté doma živeti.
Kdor svoj mili dom pŕezira,
V tujcih zapuščen umira.

Anton Hribar.

Pesem pastirjev pri ognju.

Že tone solnce na zapadu,
Poljublja zadnjikrat gore;
In sapica v večernem hladu
Mehko okroža nam glave.
Sè stolpa lin sem čez planjave
Glasí se zvon Marija-ave.

Dovolj smo danes se igrali:
Kovaški delali smo meh,
Z gorečim ogljem smo streljali;
Razlegal vmes se naš je smeh.
Zdaj pa že ognja žar pojmlje
In krije mrak površje zemlje.

Še prej, kot se od ognja loči,
Vsak križ lesen naj naredi;
In mesto angelju izroči,
Na katerem i sedaj sedi:
Da angelji pri njem se gredi
In sladke pesmi bodo peli.

Tovariši! Brezskrbno dnevi
In leta v jednomer tekó;
Zvené iz grl naj torej spevi,
Ki prosto iz srca nam vró:
Saj nikdar več tako veseli,
Kot zdaj, ne bomo pesmij peli.

Angelar Zdénčan.

